

AdevarulPrezent.com

Ce Este Biserica?

Written by Ellen G. White

This article is a compilation from the writings of Ellen G. White.

Avertizari solemne care îi vor tulbura pe multi - Oameni ai credintei si rugaciunii vor fi constrânsi sa mearga înainte plini de un zel sfânt, proclamând cuvântul pe care Dumnezeu li l-a dat. Pacatele Babilonului vor fi date pe fata. Rezultatele înfricosatoare ale impunerii fortate a poruncilor bisericii prin autoritate civila, infiltrari ale spiritismului, consolidarea tainuita, dar rapida a puterii papale - toate acestea vor fi demascate. Prin aceste avertizari solemne, oamenii vor fi tulburati. Mii si mii vor asculta cuvinte pe care nu le-au mai auzit niciodata. Cu uimire ei asculta marturia ca Babilonul este biserica, cazuta din pricina erorilor si pacatelor ei. (GC 607, 608 - editia 1888) (Ev 43.4)

"Asa ca sa nu va temeti de ei. Caci nu este nimic ascuns care nu va fi descoperit, si nimic tainuit care nu va fi cunoscut. Ce va spun Eu la întuneric voi sa spuneti la lumina si ce auziti soptindu-se la ureche sa propovaduiti de pe acoperisul caselor. Nu va temeti de cei ce ucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul; ci temeti-va mai degraba de Cel ce poate sa piarda si sufletul si trupul în ghenă." Matei 10:26-28.

"Iata Eu va trimit ca pe niste oi în mijlocul lupilor. Fiti dar înțelepti ca serpii si fara rautate ca porumbeii." Matei 10:16

"Omul chibzuit vede nenorocirea si se ascunde, dar cei prosti merg înainte si sunt pedepsiti." Proverbe 22:3

* Dumnezeu are o biserica. Nu este marea catedrala, nici institutia nationala, nici diferitele denominatiuni; ci oamenii care Îl iubesc pe Dumnezeu si pazesc poruncile lui. "Acolo unde sunt doi sau trei adunati în Numele Meu sunt si Eu în mijlocul lor." (Mat. 18:20). Acolo unde Hristos este chiar si printre cei câtiva neînsemnati, aceasta este biserica lui Hristos, pentru ca numai prezenta Celui Preaînalt si Sfânt care locuieste în eternitate poate constitui o biserica. (UL 315.5)

*Unde sunt prezenti doi sau trei care iubesc si pazesc poruncile lui Dumnezeu, Isus prezideaza acolo, fie ca este în locurile pustii lumii, în salbaticie sau între zidurile închisorilor din orase. Slava lui Dumnezeu a penetrat zidurile închisorilor, inundând cu raze stralucitoare de lumina cereasca cea mai întunecata temnita. Sfintii lui pot sa se afle în suferinta, dar suferintele lor, ca si ale apostolilor din vechime, vor raspândi credinta, vor câstiga suflete la Hristos si vor glorifica Numele lui cel sfânt. Cea mai amara opozitie exprimata de aceia care

urasc marele standard moral al neprihănitului lui Dumnezeu nu vor zdruncina sufletul statornic care se încrede cu totul în Dumnezeu. ... (UL 315.6)

* Aceia care sunt împlinitori ai Cuvântului construiesc în siguranță, iar vânturile și furtunile persecuțiilor nu vor zdruncina temelii lor, deoarece sufletele lor sunt înradăcinate în Stânca veșnică. -- Scrisoarea 108, 28 Octombrie 1886 (UL 315.7)

* Evreii se închinău templului și erau plini de o mai mare indignare cu privire la ceea ce se spunea împotriva acelei clădiri decât cu privire la ceea ce se spunea împotriva lui Dumnezeu. (EW 198.1)

* Hristos a prevăzut că asumarea necuvenită de autoritate tolerată de carturari și farisei nu va înceta odată cu împrăștierea evreilor. El a avut o viziune profetică a lucrării de înaltă autoritate umană care să guverneze conștiința, care a fost un blestem atât de teribil pentru biserică în toate timpurile. Iar teribilele Sale învinuiri la adresa carturarilor și fariseilor și avertizările Sale adresate oamenilor de a nu îi urma pe acești conducători orbi au fost cunoscute ca avertismente adresate generațiilor viitoare. (GC88 596.1)

* Există o asemănare izbitoră între Biserica Romei și Biserica Iudaică din timpul primei veniri a lui Hristos. În timp ce evreii calcau în picioare în secret orice principiu al legii lui Dumnezeu, ei erau pe dinafară foarte riguroși în păzirea preceptelor ei, încărcându-o cu pretenții și tradiții care făceau ascultarea dureroasă și împovarătoare. În același fel în care iudeii susțineau că onorează legea, romanistii pretind că venerază crucea. Ei înalta simbolul suferințelor lui Hristos, în timp ce în vietile lor Îl neaga pe Acela pe care (simbolul - n.tr.) Îl reprezintă. (GC 568.1)

* Dacă biserica lui Dumnezeu ajunge la starea de caldicel, ea nu mai are trecere înaintea lui Dumnezeu mai mult decât au bisericile care au căzut și au devenit locuința dracilor, temnița oricărui duh necurat și colivia oricărei pasări necurate și urâcioase. Aceia care au avut ocazii de a auzi și primi adevărul și care s-au unit cu Biserica Adventista de Ziua a Șaptea, numindu-se pazitorii poruncilor Dumnezeu, și care totuși nu mai posedă vitalitate și consacrare pentru Dumnezeu mai mult decât bisericile cu numele, vor primi plagile lui Dumnezeu la fel de neîndoielnic ca și bisericile care se opun legii lui Dumnezeu. (19MR 176.1)

* Numai aceia care sunt sfințiți prin adevăr vor forma familia regală din locuințele cerești pe care Hristos s-a dus să le pregătească pentru aceia care Îl iubesc și care pazesc poruncile Lui. (19MR 176.1)

* Suntem în pericolul de a deveni o soră a Babilonului decăzut, de a permite bisericilor noastre să devină corupte, și pline de orice duh necurat, o colivie a oricărei pasări necurate și urâcioase; oare vom scăpa noi dacă nu facem mișcări hotărâte ca să stărpim raul existent? (21MR 380.1)

* Biserica modernă repetând istoria vechiului Israel
Experiențele copiilor lui Israel și atitudinea lor chiar înainte de prima venire a lui Hristos ilustrează poziția poporului lui Dumnezeu în experiența lui înainte de a doua venire a lui Hristos. - R. and H., 1890, Nr. 7. (HL 280.1)

* Cursele lui Satana sunt întinse pentru noi la fel de real cum au fost întinse și pentru copiii lui Israel chiar înainte de intrarea lor în țara Canaan. Noi repetăm istoria aceluiași popor. - T., Nr. 31, p. 156. (HL 280.2)

* Mi s-a indicat Israelul din vechime. Numai doi dintre adulții vastei armate care parasiseră Egiptul a intrat în Canaan. Trupurile lor moarte au fost presarate în pustie datorită faradelegilor lor. Israelul modern este într-un pericol și mai mare de a-L uita pe Dumnezeu și de a fi condus în idolatrie decât a fost poporul Sau din vechime. (1T 609.1)

* Pacatul Israelului din vechime a fost desconsiderarea voinței descoperite a lui Dumnezeu și urmarea propriului lor drum în conformitate cu calauzirea inimilor nesfîntite. Israelul modern este grabnic în a-i calca pe urme, iar nemulțumirea Domnului planează la fel de sigur asupra lui. (5T 93.3)

* Când studiez Scripturile, sunt înspăimântată pentru Israelul lui Dumnezeu din aceste ultime zile. Ei sunt îndemnați să fugă de idolatrie. Mă tem că sunt adormiți și atât de conformi cu lumea încât ar fi foarte dificil să deosebești pe acela care servește lui Dumnezeu de acela care nu-i servește. Distanța se mărește între Hristos și poporul Sau, și se micșorează între ei și lume. Semnele distinctive dintre oamenii care se declară ai lui Hristos și lume aproape au dispărut. Ca și vechiul Israel, ei se iau după urâciunile neamurilor din jurul lor. - Testimonies, vol. 1, p. 277. (ChS 38.2)

* Am văzut că mulți care declară că cred adevărul pentru aceste ultime zile, gândesc că e ciudat că copiii lui Israel au murmurat în timp ce calatoreau; că după minunată comportare a lui Dumnezeu cu ei, să fie atât de nerecunoscători încât să uite ce a făcut El pentru ei. Îngerul a spus "Voi ați făcut mai rău decât ei." (CET 158.2)

* Există astăzi mii de adepți de religii care nu pot să ofere nici un alt motiv pentru punctele de credință la care aderă decât faptul că ei au fost instruiți astfel de către conducătorii lor religioși. Ei nesocotesc învățăturile Mântuitorului care sunt aproape neluate în seamă și acordă o încredere absolută cuvintelor slujitorilor. Dar sunt oare slujitorii infailibili? Cum putem să ne încredințăm sufletele calauzirii lor dacă nu cunoaștem din cuvântul lui Dumnezeu că ei sunt purtători de lumină? O lipsă de curaj moral de a parasi cararea batută a lumii îi conduce pe mulți să meargă pe urmele oamenilor învățați; și prin ezitarea lor de a cerceta pentru ei înșiși, ei devin legați fără speranță în lanțurile erorii. Ei înțeleg că adevărul pentru acest timp este în mod clar dezvăluit în Biblie; și ei simt puterea Duhului Sfânt însoțind proclamarea lui; totuși ei permit opoziției clerului să-i întoarcă de la lumină. Desi rațiunea și conștiința sunt convinse, aceste suflete înșelate nu îndrăznesc să gândească altfel decât slujitorii; și judecata lor individuală, interesele lor vesnice sunt sacrificate necredinței, mândriei și prejudecăților altora. (GC 596.4)

* Când fiecare specificare pe care Hristos a făcut-o va fi îndeplinită în adevărul spirit creștin, atunci și numai atunci, Cerul va valida deciziile bisericii, pentru că membrii ei au gândul lui Hristos și procedează așa cum El Însuși ar proceda dacă ar fi pe pământ... (15MR 154.2)

* La fel de sigur cum oamenii în poziții de responsabilitate se ridică în propriii lor ochi și acționează ca și cum ar fi stăpâni peste frații lor, ei vor lua multe decizii pe care cerul nu

poate sa le valideze. (HM, 1 februarie 1892, par. 13)

* Oamenii si-au pierdut încrederea. - Ceea ce a adus cauza lui Dumnezeu în strâmtoarea actuala a fost procedura în conformitate cu niste principii gresite. Oamenii si-au pierdut încrederea în aceia care sunt la conducerea lucrării. Totusi auzim ca vocea Conferintei este vocea lui Dumnezeu. De fiecare data când am auzit acest lucru, am crezut ca este aproape blasfemie. Vocea Conferintei ar trebui sa fie vocea lui Dumnezeu, dar nu este, deoarece unii care sunt în legatura cu ea nu sunt oameni ai credintei si rugaciunii, nu sunt oameni cu principii înalte. Nu exista o cautare a lui Dumnezeu cu toata inima; nu exista o constientizare a teribilei responsabilitati care se afla asupra acelora din aceasta institutie de a modela si a schimba mintile dupa asemanarea divina. - Manuscrisul 37, 1901, p. 8 (aprilie 1901, Discurs al E. G. White în capela Review cu privire la lucrarea în Sud). (ChL 20.4)

* Domnul declara ca biserica Lui nu trebuie sa fie guvernata de reguli sau precepte omenesti. Oameni nu sunt capabili sa conduca biserica. Dumnezeu este Conducatorul nostru. Sunt coplesita la gândul conducerii omenesti inacceptabile vazuta în lucrarea noastra. Dumnezeu spune: Luati mâinile! Conduceti-va pe voi înainte de a încerca sa-i conduceti pe altii. Lucruri ciudate au fost înfaptuite, lucruri pe care Dumnezeu le detesta. Ca oamenii sa pretinda ca vocea consiliilor lor în conducerea lor din trecut este vocea lui Dumnezeu îmi pare aproape blasfemie. - Manuscrisul 35, 1901.

* Cât despre vocea Conferintei Generale, nu este nici o voce de la Dumnezeu prin acest corp care sa fie demna de încredere. Nu exista nimic pe care sa poata conta. Totul este deviat în canale egoiste. Conferinta preluând profitul obtinut pentru publicare la Review and Herald Publishing Association nu usureaza situatia deloc, deoarece aceleasi metode, aceleasi planuri egoiste, aceleasi idei si planuri ramân. Destul jaf si necinste în afaceri s-a practicat pâna acum fara ca sa se raspândeasca pâna la Conferinta Generala aceasta lepra de viclenie si comportare dubla si întoarcerea oamenilor de la drepturile lor. Nu am cuvinte suficient de puternice ca sa descriu situatia care a fost lasata sa înainteze încet, fara sa se tina seama de toate avertizarile, toate mesajele date de Dumnezeu. (17MR 178.)

* Ei au cautat sa înfiinteze propria lor autoritate, în timp ce tradau cauza lui Dumnezeu. În timp ce luau decizii, ticleuiau si planuiau au încercat sa transforme insuportabilele lor ordine omenesti în vocea lui Dumnezeu pentru poporul Lui. (17MR 209.1)

* Omul care își exagereaza propria slujba lucrând cu orice scop pentru a lega constiinta altuia, fie el si presedintele Conferintei Generale, presedinte al unei conferinte mai mici, sau prezbiterul ori diaconul ori membrul laic al unei biserici nu mai este pe gustul lui Dumnezeu. Domnul a fost dezonorat prin reprezentarile gresite care au slabit si au descurajat pe unii din slujitorii Lui si i-au privat de posibilitatea de a-si folosi talentele datorita faptului ca nu vor sa-si vânda constiinta sau puterile pentru ca alti oameni sa le foloseasca. Dumnezeu doreste ca oamenii sa stea în propria responsabilitate individuala si în timp ce ei sunt consacratii Lui va exista unitate în diversitate, ca mladitele adevaratei Vite. Dar în starea actuala a lucrurilor, daca unul sta lipit de integritatea lui, este desconsiderat, respins, criticat si lasat deoparte de unii daca nu poate fi adus pe calea lor. (17MR 225.2)

* Gânditi-va, frati si surori, ca Domnul are un popor, un popor ales, biserica Lui, ca sa fie al Lui, fortareata Lui, pe care îl tine într-o lume lovita de pacat, revoltata; si El a intentionat ca

nici o alta autoritate sa nu fie cunoscuta în el si nici o alta lege sa nu fie recunoscuta de el decât ale Sale. (CET 206.3)

* Biserica este construita pe Hristos ca temelie a ei; ea trebuie sa I se supuna lui Hristos în calitate de cap al ei. Nu trebuie sa depinda de om sau sa fie controlata de om. Multi pretind ca o pozitie de încredere în biserica le da autoritatea sa dicteze asupra a ceea ce altii ar trebui sa creada si sa faca. Dumnezeu nu aproba aceasta pretentie. Mântuitorul declara: "voi toti sunteti frati." Toti sunt expusi ispitelor si sunt pasibili de greseala. Nu putem depinde de nici o fiinta limitata pentru calauzire. Stânca credintei este prezenta vie a lui Hristos în biserica. Chiar si cel mai slab poate sa depinda de aceasta, si aceia care se cred cei mai puternici se vor dovedi cei mai slabi daca nu-L fac pe Hristos priceperea lor. "Blestemat sa fie omul care se încrede în om, care se sprijineste pe un muritor." Domnul "este Stânca, lucrarile lui sunt desavârsite." "Ferice de toti câti se încred în El." Jer. 17:5; Deut. 32:4; Ps. 2:12. (DA 414.3)

* Domnul are o controversa cu poporul care se declara al lui în aceste ultime zile. În aceasta controversa oamenii în pozitii de responsabilitate vor lua un curs tocmai opus aceluia urmarit de Neemia. Nu numai ca vor ignora si vor dispretui Sabatul, dar vor încerca sa-l pazeasca de altii îngropându-l sub gunoiul obiceiului si traditiei. În biserici si în adunari mari în aer liber, slujitorii vor insista asupra necesitatii ca oamenii sa tina ziua întâia a saptamânii. Sunt catastrofe pe mare si pe uscat: si aceste catastrofe se vor înmulti, dezastrele urmând unul dupa altul, si mica grupa de pazitori constiinciosi ai Sabatului va fi indicata ca cei care stârnesc mânia lui Dumnezeu asupra lumii prin neglijarea duminicii. (RH, 18 martie 1884, par. 8)

* Cine poate spune cu adevarat: "Aurul nostru este încercat în foc; vesmintele noastre sunt nepatate de lume"? L-am vazut pe Învatatorul nostru aratând spre vesmintele asa-zisei neprihaniri. Dându-le jos, a scos la iveala murdaria de sub ele. Apoi mi-a spus: "Nu poti sa vezi cum si-au acoperit în mod arogant murdaria si putreziciunea caracterului? "Cum a ajuns cetatea credincioasa o desfrânata!" Casa Tatalui Meu este o casa de negustorie, un loc de unde prezenta si slava divina s-au departat! Din aceasta cauza este slabiciune si lipsa de putere." (8T 250.2)

* Învatatorul ceresc a întrebat: "Ce înselaciune mai puternica poate sa amageasca mintea decât pretextul ca construiti pe temelia adevarata si ca Dumnezeu accepta faptele voastre, când în realitate rezolvati multe lucruri dupa metoda lumii si pacatuiti împotriva lui Iehova? Oh, este o mare înselatorie, o înselatorie uimitoare care ia în stapânirile mintile când oamenii care au cunoscut odata adevarul, iau forma de evlavie drept spiritul si puterea acesteia; când presupun ca ei sunt bogati si plini de bunatati si nu duc lipsa de nimic, în timp ce în realitate au nevoie de tot." (8T 249.3)

* Porunca este: "Treci prin mijlocul cetatii, prin mijlocul Ierusalimului, si fa un semn pe fruntea oamenilor care suspina si gem din pricina tuturor urâciunilor care se savârsesc acolo." Acestia care suspina si gem întinsesera cuvintele vietii; ei mustrasera, sfatuisera si staruisera. Unii care îl tot dezonorasera pe Dumnezeu s-au pocait si si-au umilit inimile înaintea Lui. Dar slava Domnului se departase de Israel; desi multi continuau înca formele religiei, puterea si prezenta Lui lipseau. (5T 210.2) În momentul când mânia Lui va izbucni în judecati, acesti umili si devotati urmasi ai lui Hristos se vor distinge de restul lumii prin chinul sufletesc, care este exprimat prin lamentari si bocet, mustrarari si avertizari. În timp ce altii încearca sa arunce

un val asupra raului existent si sa scuze marea rautate raspândita pretutindeni, aceia care au zel pentru onoarea lui Dumnezeu si iubire pentru suflete nu-si vor pastra pacea pentru a obtine favoarea cuiva. Sufletele lor neprihanite sunt tulburate zi de zi prin faptele si conversatiile nesfinte ale celor nedrepti. Ei sunt fara putere în încercarea de a opri torentul de nelegiuire, si prin urmare sunt plini de durere si alarmati. Ei bocesc înaintea lui Dumnezeu vazând religia disprețuita în chiar casele acelora care au avut o mare lumina. Ei jelesc si chinuiesc sufletele deoarece mândria, avaritia, egoismul si înselaciunile de aproape toate felurile sunt în biserica. Duhul lui Dumnezeu, care îndeamna la muștrare, este calcat în picioare, în timp ce slujitorii lui Satana triumfa. Dumnezeu este dezonorat, iar adevarul este lasat fara efect. (5T 210.3)

Cei care nu se simt mâhniti de propria înclinatie spirituala, nici nu deplâng pacatele altora, vor ramâne fara sigiliul lui Dumnezeu. Domnul îi însarcineaza pe mesagerii Lui, oamenii cu arme nimicitoare în mâinile lor: "Treceti dupa el în cetate si loviti; ochiul vostru sa fie fara mila, si sa nu va îndurati! Ucideti si nimiciti pe batrân, pe tineri, pe fecioare, pe copii si pe femei; dar sa nu va atingeti de nici unul din cei ce au semnul pe frunte! Începeti însa cu Locasul Meu cel Sfânt! Ei au început cu batrânii care erau înaintea Templului." (5T 211.1) Aici vedem ca biserica - sanctuarul Domnului - a fost prima care sa simta loviturile mâniei lui Dumnezeu. Oamenii din vechime, aceia carora Domnul le-a dat o mare lumina si care staturau ca pazitori ai intereselor spirituale ale oamenilor, le tradasera încrederea. Ei luasera pozitia ca nu trebuie sa ne uitam dupa semne si minuni si dupa manifestarea vizibila a puterii lui Dumnezeu ca în zilele dinainte. Timpurile s-au schimbat. Aceste cuvinte le întaresc necredinta, si ei spun: Domnul nu va face nici bine, nici rau. El este prea milostiv ca sa abata judecata asupra poporului Sau. Astfel "Pace si liniste" este strigatul oamenilor care nu își vor mai ridica niciodata glasul ca o trâmbita pentru a arata poporului lui Dumnezeu nelegiuirile lui si casei lui Iacov pacatele sale. Acesti câini muti care nu vor sa latre sunt cei care simt razbunarea dreapta a unui Dumnezeu ofensat. Oameni, fete si copii mici pier toti laolalta. (5T 211.2) Urâciunile pentru care cei credinciosi suspinau si plângeau erau tot ceea ce ochii marginiti au putut sa vada, dar pacatele de departe cele mai rele, acelea care au provocat gelozia Dumnezeului curat si sfânt erau nedescoperite.

Marele cercetator al inimii cunoaste fiecare pacat comis în secret de catre cei ce înfaptuiesc nelegiuirea. Aceste persoane ajung sa se simta în siguranta în înselaciunea lor si, datorita îndelungii Sale rabdari, spun ca Domnul nu vede si actioneaza apoi ca si cum El ar fi dat uitarii pamântul. Dar El va detecta ipocrizia lor si va dezvalui înaintea altora acele pacate pe care le-au ascuns cu atâta grija. (5T 211.3) Nici o superioritate în functie, demnitate sau înțelepciune lumeasca, nici o pozitie în slujba sfânta nu-i va împiedica pe oameni sa sacrifice principiile atunci când aceasta ramâne la latitudinea inimilor lor înselatoare. Aceia care au fost priviti ca merituosi si neprihaniti se dovedesc a fi instigatori la apostazie si exemple în ceea ce priveste indiferenta si abuzarea de îndurarile lui Dumnezeu. El nu va mai tolera atitudinea lor nelegiuita si în mânia Lui va fi necrutator cu ei. (5T 212.1) Domnul Îsi retrage cu dezgust prezenta de la aceia care au fost binecuvântati cu mare lumina si care au simtit puterea cuvântului în slujirea altora. Ei au fost cândva servii sai credinciosi, favorizati cu prezenta si calauzirea Lui; dar ei au plecat de lânga El si i-au condus si pe altii în eroare, si de aceea ajung în dizgratia divina. (5T 212.2) Ziua razbunarii lui Dumnezeu este asupra noastra. Sigiliul lui Dumnezeu va fi pus pe fruntile acelora care suspina si gem pentru nelegiuirile care sunt savârsite în tara. Aceia care, legati fiind în legaturi de simpatie cu lumea, manâncă si beau cu betivii vor fi distrusi cu siguranta odata cu înfaptuitorii neleguirii. "Ochii Domnului

sunt peste cei fara prihana si urechile Lui iau aminte la strigatele lor: dar Domnului Îsi întoarce fata împotriva celor rai." (5T 212.3)

* Duhul lui Satana este acela care este exprimat prin priviri si cuvinte pentru a face fara efect marturiile Duhului lui Dumnezeu. "Acesta" a spus însotitorul meu "este felul în care va fi tratat orice mesaj al Cerului." Dumnezeu si îngerii sunt la lucru pentru a înfatisa înaintea oamenilor greselile lor care au adus nemulțumirea lui Dumnezeu asupra poporului. Oameni care declara ca sunt învătatori intervin între ei si lumina pe care Dumnezeu a dat-o ca sa nu aiba nici o greutate sau efect asupra inimilor oamenilor. Dumnezeu îi cheama la pocainta în timp ce oameni neconsacrati si netransformati, întruchipari ale întunericului, le distrag atentia de la necesitatea pocaintei la îndreptarea de sine. Aceste discursuri atragatoare slujesc scopului lui Satana. Suflete pline de sine care se amagesc singure îi amagesc si pe altii. (PH 155 9.2)

* Solia catre biserica din Laodiceea se aplica la starea noastra. (RH 23 iulie 1889) (7BC 961.6)

* Nu mai zaboviti în starea bisericii din Laodiceea. În numele Domnului fac apel la fiecare familie sa se înfatiseze în adevarata ei lumina. Reformati biserica în propriul vostru camin. (7T 66.1)

* Trebuie sa ne ridicam ca popor si sa curatim tabara lui Israel. Imoralitatea, legaturile ilegale si practicile nesfinte patrund printre noi într-o mare masura; iar slujitorii care se ocupa de lucrurile sfinte se fac vinovati de pacat în aceasta privinta. Ei poftesc la nevestele aproapei lor, si porunca a saptea este calcata. Suntem în pericolul de a deveni o sora a Babilonului cazut, de a permite bisericilor noastre sa devina corupte si pline de orice duh necurat, o colivie a oricarei pasari necurate si urácioase; oare vom scapa noi daca nu facem miscari hotarâte ca sa stârpim raul existent? (TSB 188.3)

*Dumnezeu vrea sa aiba un popor pe pamânt care sa apere Biblia si numai Biblia ca standard al oricarei doctrine si ca baza a oricarei reforme. Parerile oamenilor învătati, deductiile stiintei, crezurile sau deciziile sinoadelor bisericesti, la fel de numeroase si discordante precum sunt si bisericile pe care le reprezinta, vocea majoritatii - fie ca sunt luate câte una sau în ansamblu nici una dintre acestea nu trebuie privita ca dovada pentru sau contra vreunui punct al credintei religioase. Înainte de a accepta vreo doctrina sau vreun principiu, ar trebui sa cerem un lamurit "Asa zice Domnul" în sprijinul lor. Ellen G. White, The Great Controversy, pag. 595, (sublinierea noastra).

* "Biserica Adventista de Ziua a Saptea va fi cântarita cu cumpenele Sanctuarului." scria Ellen White. "Ea va fi judecata în functie de privilegiile si avantajele pe care le-a avut." ("Oare vom fi gasiti usori" 21 aprilie 1903, Marturii pentru comunitate, v. 8, pag. 247)

* Daca experienta ei spirituala nu corespunde privilegiilor pe care Hristos, cu un pret infinit, i le-a acordat, daca binecuvântarile acordate nu au calificat-o ca sa îndeplineasca lucrarea care i-a fost încredintata" avertiza Ellen White, "în dreptul ei va fi pronuntata sentinta: "gasit usor". Judecata ei se va face în functie de lumina conferita si de ocaziile date." (ibid. 8T, p. 847).

* "Este posibil ca datorita neascultarii sa fim nevoiti sa ramânem în aceasta lume mult mai

multi ani decât au ramas copiii lui Israel" scria Ellen White în 1901, "dar de dragul lui Hristos, poporul Lui nu ar trebui sa adauge pacat peste pacat împovarându-l pe Dumnezeu cu consecintele propriului lor mod de actiune gresit." (Scrisoare catre Percy T. Magan, 7 decembrie 1901; Manuscript Release, nr. 184, 1901).

* "Fara a tine seama de întunericul spiritual si înstrainarea de Dumnezeu care exista în bisericile care constituie Babilonul" scria Ellen White în 1888, "marele corp al adevaratilor urmasi ai lui Hristos trebuie sa fie gasiti în unire strânsa." (The Great Controversy, editia 1888, pag. 390)

* Dupa ce adevarul va fi proclamat ca marturie pentru toate neamurile, toate puterile imaginabile ale raului vor fi puse la lucru, iar mintile vor fi amagite de multe glasuri care vor striga: "Iata, Hristosul este aici, Iata-L acolo. Acesta este adevarul, am un mesaj de la Dumnezeu, El m-a trimis cu o lumina mare." Apoi va urma o mutare a hotarelor, si o tentativa de a darâma la pamânt stâlpii credintei noastre. Un efort mai hotarât va fi facut pentru înaltarea falsului Sabat si pentru a arunca dispretul asupra lui Dumnezeu însusi prin înlaturarea zilei pe care el a binecuvântat-o si a sfintit-o. Acest fals Sabat va fi impus printr-o lege tiranica. Satana si îngerii lui sunt cu ochii în patru si activi, lucrând cu energie si perseverenta prin intermediul instrumentelor umane pentru a îndeplini scopul de a sterge din mintile oamenilor cunostinta lui Dumnezeu. Dar în timp ce Satana lucreaza prin minunile sale înselatoare, se va împlini timpul prezis în Apocalipsa, si îngerul puternic care lumineaza pamântul cu slava lui va proclama caderea Babilonului si va face apel ca poporul lui Dumnezeu sa iasa din el. Ellen G. White, RH, 13 decembrie 1892.

* Hotarele stabilite - în Minneapolis Dumnezeu a dat nestemate de adevar oamenilor sai aflati în situatii noi. Aceasta lumina din cer a fost respinsa de unii cu aceasi încapatânare pe care au manifestat-o iudeii în respingerea lui Hristos, si s-a discutat mult despre ramânerea la vechile hotare. Dar erau dovezi clare care aratau ca ei nu stiau care erau vechile hotare. Erau dovezi si argumente din cuvântul care se recomanda singur constiintei; dar mintile oamenilor erau hotarâte, pecetluite împotriva intrarii luminii, deoarece se gândisera ca ar fi fost o eroare periculoasa sa mute "vechile hotare" când nu era vorba de a muta câtusi de putin vechile hotare, ci ei pervertisera ceea ce înseamna vechile hotare. (CWE, p. 30).

* "Avem cu mult mai multe motive sa ne temem dinauntru decât din afara." replica Ellen White. "pedicile pentru putere si succes care vin din biserica însasi sunt cu mult mai mari decât cele care vin din lume." (Selected Messages - Marturii Selectate, vol. 1, pag. 122, sublinierea noastra)

* "Hristos ar fi venit pe pamânt si înainte de aceasta sfintii si-ar fi primit întâmpinarea în cetatea lui Dumnezeu." (General Conference Bulletin - Buletinul Conferintei Generale, 4 aprilie 1901; reluat în Monthly Missionary Reading, 9 aprilie 1908).

* Nu este vreme acum pentru ca poporul lui Dumnezeu sa-si îndrepte afectiunile sau sa-si strângă comorile lor în lume. Nu este departe vremea când, ca si primii ucenici, vom fi nevoiti sa cautam refugiu în locurile pustii si singuraticе. La fel cum asediul Ierusalimului de catre armatele romane a fost semnalul pentru fuga adresat crestinilor iudei, în acelasi fel asumarea puterii din partea natiunii noastre prin decretul care sa impuna sabbatul papal va fi o avertizare pentru noi. Atunci va fi momentul sa parasim marile orase, pregatirea pentru

parasirea celor mai mici pentru case retrase în locuri izolate din munti. Ellen G. White, Testimonies for the Church, vol. 5, pag. 464-465.

* Observati ca în planul initial al lui Dumnezeu Legea Duminicala trebuia sa fie un semn pentru poporul Sau ca sa "paraseasca orasele mari, pregatitor pentru parasirea oraselor mici pentru case retrase în locuri izolate din munti." La scurt timp dupa începutul secolului mesajul lui Dumnezeu a fost: "Nu asteptati dupa o lege duminicala nationala care sa fie aprobata si impusa - iesiti din orase acum." "Orasele din lumea întreaga sunt pe cale de a deveni focare ale viciului." avertiza Ellen White în 1905. (Ministry of Healing, pag. 363). "Afara din orase, afara din orase, acesta este mesajul pe care Domnul mi l-a încredintat." (Life Sketches - Schite din viata mea, pag. 409)

* Va spun, fratii mei, Domnul are un corp organizat prin care El va lucra. S-ar putea sa fie mai mult de doua duzini de Iuda printre ei, s-ar putea sa fie un Petru nechibzuit care în împrejurari grele ar putea sa se lepede de Domnul sau. S-ar putea sa fie persoane reprezentate de Ioan pe care îl iubea Isus, dar el ar putea avea un zel care ar distruge vietile oamenilor cerând sa coboare foc din cer peste ei pentru a razbuna o insulta adusa lui Hristos si adevarului. Dar marele Învatator cauta sa ofere lectii de instruire pentru a corecta aceste rele existente. El face acelasi lucru astazi cu biserica Sa. El atrage atentia asupra pericolelor lor. El înfatiseaza înaintea lor mesajul laodiceean. (3SM 17.3)

* El le arata ca toate formele de egoism, mândrie, înaltare de sine, necredinta si prejudecata, care conduc la împotrivirea fata de adevar si întoarcere de la adevarata lumina, sunt periculoase, si daca (aceste pacate) nu sunt parasite, aceia care nutresc aceste lucruri vor fi lasati în întuneric asa cum a fost si natiunea iudaica. "Isus le-a pus înainte o alta pilda si le-a zis: Împaratia cerurilor se aseamana cu un om care a semanat samânta buna în tarina lui; dar, pe când dormeau oamenii, a venit vrajmasul lui, a semanat neghina între grâu si a plecat. Când au rasarit firele de grâu si au facut rod, a iesit la iveala si neghina." (COL 70.1)

* Slujitorii lui Hristos sunt îndurerati în timp ce vad credinciosi adevarati si falsi amestecati în biserica. Ei tânjesc sa faca ceva ca sa curete biserica. Ca si slujitorii gospodarului, ei sunt gata sa smulga neghina. Dar Hristos le spune: "Nu; ca nu cumva smulgând neghina sa smulgeti si grâul împreuna cu ea. Lasati-le sa creasca amândoua împreuna pâna la seceris." (COL 71.2)

* Hristos a învătat cu claritate ca aceia care persista în mod deschis într-un pacat trebuie sa fie separati de biserica, dar El nu ne-a încredintat noua lucrarea de a aprecia caracterul si motivele. El cunoaste natura noastra prea bine ca sa ne încredinteze noua lucrarea care este a Lui. Daca am încerca sa smulgem din biserica pe aceia care am presupune ca sunt crestini nesinceri, cu siguranta ca am face greseli. Adesea noi privim ca fiind cazuri fara speranta pe chiar aceia pe care Hristos îi atrage la El. Daca ne-am ocupa de aceste suflete dupa judecata noastra imperfecta, probabil ca le-am nimici si ultima speranta. Multi care se cred crestini vor fi gasiti în cele din urma usori. Vor fi multi în cer pe care cei din jurul lor nu i-ar fi vazut niciodata ajunsi acolo. Omul judeca dupa aparenta, dar Dumnezeu judeca inima. Neghina si grâul trebuie sa creasca împreuna pâna la seceris; si secerisul este încheierea timpului de proba. (COL 71.3)

* Exista în cuvintele Mântuitorului o alta lectie, o lectie de minunata îngaduinta si iubire delicata. Asa cum neghina își are radacinile strâns întretesute cu acelea ale semintei bune, si

falsii frati din biserica pot sa fie strâns legati de adevaratii ucenici. Adevaratul caracter al acestor pretinsi-credinciosi nu este pe deplin manifestat. Daca ei ar fi separati de biserica, altii ar fi provocati sa se împiedice, care, daca nu ar fi fost aceasta, ar fi ramas neclintiti. (COL 72.1)

* Învatatura acestei parabole este ilustrata prin maniera lui Dumnezeu de a se ocupa de oameni si îngeri. Satana este un amagitor. Când el a pacatuit în cer, chiar si îngerii loiali nu au înțeles pe deplin caracterul sau. Acesta a fost motivul pentru care Dumnezeu nu l-a distrus pe Satana imediat. Daca ar fi facut asa, sfintii îngeri nu ar fi înțeles dreptatea si dragostea lui Dumnezeu. O îndoiala cu privire la bunatatea lui Dumnezeu ar fi fost la fel o samânta la fel de rea care ar fi dat fructul amar al pacatului si al durerii. De aceea, autorul raului a fost crutat pentru a-si desfasura pe deplin caracterul sau. De-a lungul multor secole Dumnezeu a suportat chinul de privi lucrarea raului, oferind mai degraba infinitul dar al calvarului decât sa lase pe cineva sa fie înșelat de reprezentarile gresite ale celor rai; pentru ca neghina nu ar putea sa fie smulsa fara pericolul de a dezradacina odata cu ea grâul cel pretios. Si sa nu fim noi la fel de îngaduitori fata de semenii nostri cum este Dumnezeu fata de Satana? (COL 72.2)

* Lumea nu are dreptul sa puna la îndoiala adevarul crestinismului pentru faptul ca exista si membrii nedemni în biserica, nici nu ar trebui ca crestini sa se descurajeze datorita acestor falsi frati. Cum a fost în cazul bisericii primare? Anania si Safira s-au alaturat apostolilor. Simon Magul a fost botezat. Dima, care l-a parasit pe Pavel, a fost socotit în numarul credinciosilor. Iuda Iscarioteanul a fost socotit între apostoli. Mântuitorul nu doreste sa piarda nici un suflet; experienta Lui cu Iuda este înregistrata ca sa ne arate îndelunga Sa rabdare fata de natura omeneasca cea rea; si El ne invita sa o suportam asa cum a facut-o si El. El a spus ca fratii falsi vor exista în biserica pâna la sfârșitul timpului, (COL 72.3)

* Fara sa tina seama de avertizarea lui Hristos, oamenii au cautat sa smulga neghina. Iar ca sa-i pedepseasca pe aceia care erau presupusi facatori de rele, biserica a recurs adesea la puterea civila. Aceia care se situau pe o pozitie deosebita în ceea ce priveste doctrinele oficiale au fost întemnitati, torturati si omorâti la instigarile oamenilor care pretindeau ca actioneaza sub autoritatea lui Hristos. Însa cel care inspira astfel de acte este duhul lui Satana si nu al lui Hristos. Acesta este felul propriu al lui Satana de a aduce lumea sub stapânirea sa. Dumnezeu a fost reprezentat gresit prin biserica datorita acestui fel de a se ocupa de presupusii eretici. (COL 74.1)

* Învatatura parabolei lui Hristos nu conduce la judecata si condamnare, ci la umilinta si neîncredere în sine. Nu tot ceea ce este semanat în ogor este grâu. Faptul ca oamenii se gasesc în biserica nu dovedeste ca ei sunt crestini. (COL 74.2)

* Neghina semana foarte mult cu grâul atunci când firele erau verzi; dar când ogorul era alb pentru seceris, buruienile lipsite de valoare nu mai semanau deloc cu grâul care se încovoia sub greutatea spicelor pline, coapte. Pacatosii care vin cu pretentia evlaviei se amesteca pentru un timp cu adevaratii urmasi ai lui Hristos, iar aparenta crestinismului este destinata sa-i înșele pe multi; dar la secerisul lumii nu va mai fi nici o asemanare între bine si rau. Atunci aceia care s-au alaturat bisericii, dar care nu s-au alaturat lui Hristos vor fi scosi la iveala. (COL 74.3)

* Neghinei i se permite sa creasca împreuna cu grâul, sa se bucure de toate avantajele soarelui

si ploii, dar la timpul recoltei se va vedea "deosebirea dintre cel neprihanit si cel rau, dintre cel ce-I slujeste lui Dumnezeu si cel ce nu-I slujeste." Mal. 3:18. Hristos Însusi va decide cine este vrednic sa locuiasca împreuna cu familia cereasca. El va judeca pe fiecare om dupa cuvintele si faptele sale. Marturisirea credintei nu înseamna nimic în balanta. Caracterul este cel care hotaraste destinul. (COL 74.4)

* Mântuitorul nu indica un timp în care neghina sa devina grâu. Grâul si neghina cresc împreuna pâna la seceris, sfârșitul lumii. Apoi neghina este legata în snopi ca sa fie arsa, iar grâul este strâns în grânarul lui Dumnezeu. "Atunci cei neprihaniti vor straluci ca soarele în Împaratia Tatalui lor." Apoi "Fiul Omului va trimite pe îngerii Sai si ei vor smulge din Împaratia Lui toate lucrurile care sunt pricina de pacatuire si pe cei ce savârsesc faradelegea; si-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plânsul si scrâsnirea dintilor." (COL 75.1)

* Aceia care primesc marturiile ca pe solia lui Dumnezeu vor fi ajutati si binecuvântati astfel; dar accia care le accepta doar în parte, doar ca sa-si sustina teoriile si ideile proprii, pentru a se justifica pe ei însisi pe un drum gresit, nu vor fi binecuvântati si câstigati datorita învataturilor lor (ale marturiilor - n.tr.). Sa pretinzi ca Biserica Adventista de Ziua a Saptea este Babilon este acelasi lucru pe care îl face si Satana, care este pârâsul fratilor care îi acuza zi si noapte înaintea lui Dumnezeu. Prin folosirea gresita a marturiilor, sufletele sunt conduse la dezorientare deoarece ele nu pot sa înțeleaga relatia marturiilor cu o pozitie de felul celor luate de cei gresiti; deoarece intentia lui Dumnezeu a fost accia ca marturiile sa-si aiba întotdeauna locul în adevar. (TM 42.1)

* Aceia care apara greseala vor spune "Asa zice Domnul", "când nu Domnul a vorbit". Ei dau marturie pentru minciuna si nu pentru adevar. Daca accia care proclama mesajul ca biserica este Babilon ar fi folosit banii cheltuiti cu publicarea si raspândirea acestei erori spre zidire si nu spre darâmare, ar fi demonstrat ca ei sunt oameni condusi de Dumnezeu. (TM 43.1)

* Când se iveste cineva, fie ca este dintre noi sau din afara noastra, care are o solie care declara ca poporul lui Dumnezeu este socotit în rândul Babilonului si pretinde ca marea strigare este o chemare pentru a iesi de acolo, sa stiti ca nu poarta solia adevarului. Sa nu-l primiti, nici sa nu-i urati de bine; pentru ca Dumnezeu nu a vorbit prin el si nici nu i-a încredintat vreo solie, ci el a alergat înainte de a fi fost trimis. (TM 41.1)

*Primul pas spre apostazie este acela de a ne face un crez care sa ne spuna ceea ce trebuie sa credem. John N. Loughborough

*Primul pas spre apostazie este acela de a ne face un crez care sa ne spuna ceea ce trebuie sa credem. Al doilea este sa facem din acest crez un test al calitatii de membru. Al treilea este sa-i încercam pe membrii prin intermediul acelu crez. Al patrulea sa-i denuntam ca eretici pe accia care nu cred acel crez. Si al cincilea sa începem persecutia împotriva acestora. Review and Herald, Battle Creek, Michigan, a treia zi, 8 octombrie 1861.

* "Nu avem nimic a ne teme pentru viitor decât de a uita felul în care Dumnezeu ne-a calauzit pâna acum, si învatatura Lui din trecutul nostru." (Life Sketches - Schite din viata mea, pag. 196)

* Toate făgăduințele Lui sunt făcute cu condiția credinței și supunerii, iar eșecul de a te supune poruncilor Lui împiedică împlinirea față de noi a abundențelor prevederilor Scripturii. Nu ar trebui să urmăm impulsul, nici să ne bazăm pe rațiunea omenească; ar trebui să privim la voința descoperită a lui Dumnezeu și să umblăm în conformitate cu porunca sa clară, oricare ar fi circumstanțele în care ne aflăm. Dumnezeu se va îngriji de rezultate; prin credincioșia față de cuvântul Sau putem ca în vremuri de încercare să dovedim oamenilor și îngerilor că Domnul ne poate pune în locuri dificile ca să îndeplinim planurile Sale, să onorăm Numele Sau și să-i binecuvântăm pe oameni. (PP 621.5)

* Solie de viață și de moarte - ca popor suntem în pericolul de a oferi solia îngerului al treilea într-un mod atât de neclar încât aceasta să nu-i impresioneze pe oameni... Solia noastră este o solie de viață și de moarte, și trebuie să facem ca acest mesaj să apară așa cum este - marea putere a lui Dumnezeu. Atunci Domnul o va face eficientă. Trebuie să o prezentăm în toată elocvența ei. - scrisoarea 209, 1899. (Ev 230.1)

* Faceți semnul distinctiv proeminent - Trebuie să oferim lumii o manifestare a principiilor curate, nobile, sfinte care fac ca poporul lui Dumnezeu să se distinga de lume. În loc ca poporul lui Dumnezeu să devină tot mai puțin deosebit de aceia care nu pazesc Sabatul zilei a Săptea, trebuie să facă respectarea Sabatului atât de proeminentă încât lumea să nu poată să nu-i recunoască drept Adventiști de Ziua a Săptea. - manuscrisul 162, 1903. (Ev 233.1)

* În anumite momente, când un grup mic de oameni cărora li s-a încredințat administrarea generală a lucrării, au încercat în numele Conferinței Generale să îndeplinească planuri neînțelepte și să restrângă lucrarea lui Dumnezeu, am spus că nu mai pot să privesc vocea Conferinței Generale, reprezentată de acești câțiva oameni, ca vocea lui Dumnezeu. (9T 260.2)

* În fiecare generație Dumnezeu și-a trimis slujitorii ca să mustre păcatul, atât în lume cât și în biserică. Dar oamenii doresc să aude lucruri plăcute, iar adevărul curat, neslefuit nu este acceptabil. Multi reformatori, începându-și lucrarea, au hotărât să arate o deosebită prudență în ceea ce privește atacarea păcatelor bisericii și ale națiunii. Ei sperau că prin exemplul unei vieți curate de creștin să-i conducă pe oameni înapoi la învățăturile Bibliei. Dar Duhul lui Dumnezeu a venit asupra lor ca și asupra lui Ilie, determinându-l să mustre păcatele unui rege nelegiuit și ale unui popor apostaziat; ei nu s-au putut stăpâni să predice afirmațiile clare ale Bibliei - învățături față de care ei fuseseră sovaielnici până acum. Ei au fost îndemnați să declare cu zel adevărul și pericolul care amenința sufletele. Ei au rostit fără teamă de consecințe cuvintele pe care Dumnezeu li le-a încredințat, iar oamenii au fost siliți să asculte avertizarea. (GC 606.1)

* S-a inițiat o anchetă printre toți aceia care ar trebui să se lipsească de aerul arogant. (RH, 7 ianuarie 1902, par. 16) Dumnezeu cere nimicirea acestei nașcocii satanice. Dragostea lui Hristos în inima interzice orice oprire. Amintiți-va cuvintele Sale spuse ucenicilor Sai atunci când au vrut să îi lase să cheme foc din cer peste aceia care nu i-au acordat cinstea cuvenită. "Isus S-a întors spre ei, i-a certat și le-a zis: Nu știți de ce duh sunteți însuflețiți." Aceia care lucrează pentru Mântuitorul trebuie să cultive iubirea creștină. Dar de ani încoace, unii, chiar și dintre aceia care pretind să creadă adevărul prezent, au acționat într-o manieră opresivă, nutrinți în inima lor acel lucru îngrozitor, nesuferit care i-a dus la excluderea fratilor

lor din comunitatile si consiliile lor, deoarece au presupus ca într-un anumit sens au lipsuri, ca si cum Dumnezeu i-ar fi facut judecatori ai caracterelor. (RH, 7 ianuarie 1902, par. 17)

* Ar trebui sa fim foarte precauti sa nu facem primii pasi pe acest drum care duce la Inchizitie. (ST, 26 mai 1890, par. 2)

* Am auzit mult cu privire la faptul ca totul se desfasoara în liniile obisnuite. Când vom vedea ca "liniile obisnuite" sunt curatate si slefuite, si ca poarta chipul Dumnezeului cerului, atunci este timpul sa subscriem la aceste linii. Dar când vedem ca desi s-au primit si s-au acceptat mesaj dupa mesaj din partea lui Dumnezeu, nu s-a petrecut totusi nici o schimbare, e clar ca o putere noua trebuie sa fie adusa în liniile obisnuite. Administrarea liniilor obisnuite trebuie schimbata în întregime, si organizata din nou. Trebuie sa existe un comitet, nu compus dintr-o jumatate de duzina de oameni, ci din reprezentanti din toate domeniile lucrarii noastre, de la casele de editura, de la institutiile de învățământ si de la sanatoriile noastre, care sa fie plini de viata, care sa lucreze în mod constant, si care sa se extinda constant. (GCB, 10 aprilie 1903, par. 3)

* Spiritul de dominatie se extinde si asupra presedintilor conferintelor noastre. Daca un om este încrezator în puterile sale si cauta sa exercite dominatia asupra fratilor sai, crezând ca este investit cu autoritatea de a face din vointa lui puterea care guverneaza, cel mai bun si singurul lucru sigur de facut este îndepartarea lui ca sa nu se faca un rau mare - el sa-si piarda sufletul si sa puna în pericol si sufletele altora. "Voi toti sunteti frati". (ChL 31.3)

Aceasta dispozitie de a face pe stapânul mostenirii lui Dumnezeu va da nastere unei reactii daca acesti oameni nu-si schimba felul de a proceda. Aceia care sunt în pozitii de autoritate ar trebui sa manifeste spiritul lui Hristos. Ei ar trebui sa se ocupe de fiecare caz care le solicita atentia asa cum s-ar ocupa El. Ei ar trebui sa mearga plini de Duhul Sfânt. Pozitia unui om nu îl face cu nimic mai mare în ochii lui Dumnezeu; Dumnezeu pretuieste doar caracterul. - scrisoarea 55, 1895 (19 septembrie 1895 catre O. A. Olsen). (ChL 31.4)

Cum sunt oprite rotile progresului - Daca ar fi posibil, vrajmasul ar opri rotile progresului si ar împiedica adevarurile evangheliei ca sa circule în vreun loc. Cu aceasta preocupare el îi conduce pe oameni sa simta ca este privilegiul lor acela de a controla constiintele celorlalti oameni dupa propriile idei pervertite. Ei îl alunga pe Duhul Sfânt din sfaturile lor si apoi, sub puterea si numele Conferintei Generale, inventeaza reguli prin care ei îi constrâng pe oameni sa fie condusi de propriile lor reguli, si nu de Duhul Sfânt... (ChL 31.5)

Este nevoie de o educatie în privinta drepturilor si a îndatoririlor oamenilor care detin autoritate si care au facut pe stapânii peste mostenirea lui Dumnezeu. Când un om care nu stie ce fel de spirit ar trebui sa foloseasca atunci când se ocupa de mintile oamenilor este plasat într-o pozitie de încredere, el trebuie sa învete primele principii care privesc autoritatea lui asupra oamenilor de lânga el. Principii corecte trebuie sa fie aduse în inima si tesute în urzeala caracterului. - scrisoarea 83, 1896 (22 mai 1896 catre O. A. Olsen). (ChL 32.1)

* Fara dominatie - Printre slujitorii Domnului nu trebuie sa existe dominatie. Nu trebuie sa se puna nici un jug pe grumazul mostenirii lui Dumnezeu platite cu sânge. Toate jugurile trebuie sa fie distruse. Barbatii si femeile sunt mult mai pretiosi în ochii lui Dumnezeu decât mintea omeneasca poate sa estimeze. Hristos înțelege valoarea lor; deoarece El S-a sacrificat pentru rascumpararea lor. Noi suntem proprietatea Lui, achizitia sângelui si vietii Sale. Nu semnati transferul supunerii voastre catre o jurisdictie sau putere omeneasca. "Voi nu sunteti ai vostri; caci ati fost cumparati cu un pret; proslaviti dar pe Dumnezeu în trupul si în Duhul

vostru care sunt ale lui Dumnezeu."

1 Cor. 6:19,20. - Ibid. (ChL 32.3)

* O idee înaltată despre poziție este periculoasă - Uneori un om care a fost plasat în responsabilitatea de conducător, capătă ideea că este într-o poziție de autoritate supremă și că toți frații săi, înainte de a face vreo mișcare, trebuie să vină la el pentru permisiunea de a face ceea ce ei simt că trebuie făcut. Un astfel de om se găsește într-o poziție periculoasă. El a pierdut din vedere lucrarea unui adevărat conducător din poporul lui Dumnezeu. În loc să acționeze ca un sfatuitor înțelept, el își asumă prerogativele unui stăpân pretentios. Dumnezeu este dezonorat prin fiecare astfel de demonstrație de autoritate și înaltare de sine. Nici un om care stă în puterea lui nu trebuie să fie minte și judecată pentru alt om pe care Dumnezeu îl folosește în lucrarea lui. Nimeni să nu întocmească reguli și regulamente omenesti pentru a governa în mod arbitrar peste tovarășii săi lucrători care au o experiență vie în adevăr. - Testimonies to Ministers, p. 491. (ChL 33.1)

Conducerea nu este domnie - Nici un om să nu se așeze ca domnitor, ca un Stăpân peste ceilalți oameni, și să nu dea expresie impulsurilor sale firești. Vocea sau influența nici unui om nu ar trebui să fie lăsată să devină o putere stăpânitoare. .. (ChL 33.2)

Dumnezeu m-a învățat să spun că poziția nu oferă niciodată har vreunui om, nici nu-l face neprihanit. "Frica de Domnul este începutul înțelepciunii." Unii oameni investiți în poziții de responsabilitate nutresc ideea că poziția slujește preamaririi sinelui. - Medical Ministry, pag. 164, 165. (ChL 33.3)

Nu pentru a judeca sau domni - Este o lucrare periculoasă aceea de a-i investi pe oameni cu autoritatea de a judeca și a domni peste tovarășii lor. Nici tie și nici vreunui alt om nu i s-a dat puterea de a controla acțiunile poporului lui Dumnezeu, iar efortul în această privință nu mai trebuie continuat. .. Dumnezeu a fost dezonorat prin educația care a fost dată bisericilor din sudul Californiei în ceea ce privește faptul de a privi la un singur om ca conștiința și judecata pentru ei. Dumnezeu nu a autorizat niciodată vreun om să exercite o putere stăpânitoare asupra tovarășilor săi lucrători; iar aceia care au permis unui spirit tiranic să intre în lucrarea lor oficială au nevoie să experimenteze puterea transformatoare a lui Dumnezeu asupra inimilor lor. Ei l-au plasat pe om acolo unde trebuie să se afle Dumnezeu. - scrisoarea 290, 1907, pag. 2,3 (29 august 1907). (ChL 33.4)

Presedintele Conferinței și autoritatea - Este o greșală din partea unei conferințe să aleagă ca presedinte pe unul care consideră că slujba lui îi încredințează o putere nelimitată. Domnul m-a învățat să vă spun că nu știți când să folosiți autoritatea și când să vă abțineți de la a o folosi într-un mod neînțelept. Aveți mult de învățat înainte de a putea face lucrarea unui presedinte de conferință într-un mod inteligent. Trebuie să aveți în minte faptul că în cauza lui Dumnezeu există un Director principal, ale cărui puteri și înțelepciuni sunt mai presus de mintile omenesti. (ChL 33.5)

Dumnezeu nu are nimic de-a face cu metodele de lucru în care oamenilor limitați li se permite să stăpânească peste tovarășii lor. El cere să se facă o schimbare hotărâtă. Vocea care comandă nu trebuie să se mai aude. Dumnezeu are printre lucrătorii Lui oameni ai umilintei și înțelepciunii; dintre aceștia vor fi aleși oameni care să conducă lucrarea în frica de Dumnezeu. (ChL 34.1)

* Dumnezeu nu va justifica vreun instrument de oprimare a oamenilor - Dumnezeu nu va justifica nici un instrument prin care omul va domni în cea mai mica masura sau prin care va oprima pe tovarasii sai. Singura speranta pentru omul cazut este sa priveasca la Isus si sa-L primeasca ca unic Mântuitor. De îndata ce un om începe sa faureasca o regula de fier pentru alti oameni, de îndata ce începe sa-i înhame si sa-i conduca pe oameni potrivit cu propria sa minte, el Îl dezonoareaza pe Dumnezeu si își pune în pericol propriul suflet si sufletele fratilor sai. Omul pacatos poate sa-si gaseasca speranta si neprihanirea doar în Dumnezeu; nici o fiinta umana nu mai este neprihanita dupa ce nu mai are încredere în Dumnezeu si nu mai are o legatura vitala cu El. O floare de pe câmp trebuie sa-si aiba radacinile în pamânt; trebuie sa beneficieze de aer, roua, ploii si soare. Va înflori numai daca primește aceste binecuvântari si toate de la Dumnezeu. Asa este si cu oamenii. Primim de la Dumnezeu tot ceea ce slujeste vietii spirituale. Suntem avertizati sa nu ne încredem în om, nici sa facem din carne bratul nostru. - Testimonies to Ministers, pag. 366, 367. (ChL 34.3)

Presedintele de conferinta - Repet si repet avertizarea: Niciodata sa nu puneti ca presedinte de conferinta pe un om care presupune ca o astfel de pozitie îi da puterea sa dicteze si sa controleze constiintele altora. Este natural pentru om sa aiba o parere prea buna despre sine; vechile obiceiuri se lupta pentru suprematie; dar omul care ocupa o pozitie de încredere nu trebuie sa se slaveasca pe sine. (ChL 34.4)

* Modelând mintile altor oameni - Ma doare inima când îi vad pe presedintii de conferinta luându-si povara de a-i alege pe aceia pe care cred ca îi pot modela ca sa lucreze cu ei în câmp. Ei îi aleg pe aceia care nu se diferentiaza de ei, ci vor actiona ca niste simple masini. Nici un presedinte nu are dreptul de a face acest lucru. Lasati-i pe altii sa planuiasca; si daca esueaza în anumite privinte, nu o luati ca pe o dovada ca nu sunt potriviti pentru a gândi. A trebuit ca cei mai responsabili oameni de care dispunem sa învete printr-o lunga disciplina cum sa-si foloseasca judecata. - Testimonies to Ministers, p. 304. (ChL 36.3)

* Nu permiteti nici unei autoritati sa dicteze - Fiecare ramura a lucrarii lui Dumnezeu trebuie sa se bucure de apreciere. "Si El a dat pe unii apostoli; pe altii, prooroci; pe altii evanghelisti; pe altii, pastori si învatatori, pentru desavârsirea sfintilor, în vederea lucrarii de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos." Efeseni 4:11,12. Aceasta scriptura ne arata ca trebuie sa fie feluriti lucratori si diferite slujbe. Fiecare are o lucrare diferita. Nici unuia nu i se cere sa puna mâna pe lucrarea altuia, si, desi nepregatit, sa încerce sa o faca. Dumnezeu i-a dat fiecaruia dupa capacitatea lui. Cineva ar putea sa creada ca pozitia lui îi da autoritatea sa dicteze celorlalti lucratori, dar nu este asa. Ignorându-le lucrarea, el ar spori lucrarea acolo unde ar trebui sa o reduca si ar reduce-o acolo unde ar trebui sa o sporeasca datorita faptului ca el nu poate vedea decât acea parte a viei în care lucreaza el însusi. - Marturii, Vol. 8, pag. 170, 171. (ChL 38.2)

* O minte nu echivaleaza cu administrarea unei conferinte - Când un lucrator este ales pentru presedintia unei conferinte, aceasta slujba prin ea însasi nu-i aduce vreo capacitate pe care sa nu o fi avut înainte. (ChL 41.5)

* O pozitie înalta nu ofera caracterului virtuti crestine. Cel care crede ca mintea sa individuala este capabila sa planuiasca si sa puna la cale pentru toate ramurile lucrarii, demonstreaza o grozava lipsa de înțelepciune. Nici o minte omeneasca nu este capabila sa poarte multele si feluritele responsabilitati ale unei conferinte care cuprind mii de oameni si multe ramuri de

activitate. (ChL 42.1)

Dar mi-a fost aratat un pericol si mai mare decât acesta în sentimentul care începe sa predomine printre lucratorii nostri ca slujitorii si alti lucratori ai cauzei trebuie sa depinda de mintea anumitor lucratori din conducere pentru a le arata datoriile. Judecata si mintea unui om nu trebuie sa fie considerate capabile sa controleze si sa modeleze o conferinta. (ChL 42.2)

* Feriti-va de dorinta de a deveni mari conducatori - Doar aceia care accepta avertismentele si semnalele de alarma oferite lor vor merge pe carari sigure. Oamenii sa nu se supuna dorintei fierbinti de a deveni mari conducatori, sau dorintei de a pune la cale si impune planuri pentru ei însisi si pentru lucrarea lui Dumnezeu în mod independent. Este lesne pentru vrajmas sa lucreze prin aceia care, având ei însisi nevoie de sfatuire la fiecare pas, își asuma supravegherea sufletelor fara sa fi învățat mai întâi caracterul umil al lui Hristos. Acestia au nevoie de sfatuire de la Cel care spune: "Veniti la Mine, toti cei truditii si împovaratii." (ChL 42.4)

* Cred ca v-am înfatisat aceasta problema de multe ori, dar nu vad nici o schimbare în actiunile voastre. Vrem ca fiecare om responsabil sa treaca responsabilitatile asupra altora. (ChL 43.2)

* Când mi-a fost cerut sfatul cu privire la scoala Madison, am spus: ramâneti pe loc. Este periculos sa legati fiecare ramura a lucrarii de ordinul conferintei. Domnul nu a planuit lucrurile în felul acesta. Circumstantele erau de asa natura încât cei care purtau poverile la scoala Madison nu puteau sa lege lucrarea lor de conferinta. Cunosteam situatia lor, si când multi din oamenii de la conducere din conferintele noastre i-au ignorat deoarece ei nu-si pusesera scoala la ordinele conferintei, mi s-a aratat ca nu le-ar fi de ajutor sa se faca raspunzatori în fata conferintei. Mai bine ar fi ramas condusi de Dumnezeu, raspunzatori în fata Lui, pentru a duce la îndeplinire planurile Sale. Dar aceasta chestiune nu trebuie sa fie trâmbitata în afara. (8MR 202.4)

* Astfel apostazia în biserica va pregati calea pentru chipul fiarei. (GC 443.4)

* Este o alta chestiune mult mai importanta care ar trebui sa capteze atentia bisericilor de azi. Apostolul Pavel declara ca "toti cei ce voiesc sa traiasca cu evlavie în Hristos Isus vor fi prigoniti." 2 Tim. 3:12. De ce atunci, acea persecutie pare într-o mare masura ca doarme? Singurul motiv este acela ca biserica s-a conformat standardelor lumii si ca urmare nu mai trezeste nici o opozitie. Religia care este obisnuita în zilele noastre nu are acel caracter curat si sfânt care marca credinta crestina în zilele lui Hristos si ale apostolilor Sai. Numai datorita spiritului de compromis cu pacatul, datorita faptului ca marile adevaruri ale Cuvântului lui Dumnezeu sunt privite atât de indiferent, datorita faptului ca este atât de putina evlavie vitala în biserica, crestinismul pare sa fie atât de popular pentru lume. Sa apara numai o redesteptare a credintei si puterii bisericii primare, si spiritul persecutiei va fi revigorat, iar focurile persecutiei vor fi reaprinse! (GC 48.3)

* Biserica Romana prezinta acum o înfatisare atragatoare lumii, acoperind cu scuze amintirea oribilelor ei cruzimi. S-a îmbracat în vesminte asemanatoare cu ale lui Hristos; dar este neschimbata. Fiecare principiu al papalitatii care a existat în veacurile trecute exista si astazi.

Doctrinile nascocite în veacurile cele mai întunecate sunt încă sustinute. Nimeni sa nu fie înșelat. Papalitatea pe care protestanții sunt acum atât de dispusi sa o onoreze este aceeași care a condus lumea în zilele reformatiunii, când oamenii lui Dumnezeu se ridicau, cu riscul propriilor vietii, pentru a expune nelegiuirile ei. Ea are aceeași mândrie și asumare arogantă care a făcut-o sa faca pe stapâna regilor și printilor, și sa pretinda prerogativele lui Dumnezeu. Spiritul ei nu este mai puțin crud și despotic acum decât atunci când ea a zdrobit libertatea omului și i-a ucis pe sfinții Celui prea Înalt. (GC 571.1)

* Solia îngerului al treilea este solia evangheliei pentru aceste zile din urma, și nu trebuie sub nici o forma umbrita de alte interese și facuta sa para de o importanta neesentiala. Când în institutiile noastre altceva este plasat deasupra soliei îngerului al treilea, evanghelia, marea putere care conduce, nu este acolo. The Kress Collection, pag. 102

* Eforturi hotarâte ar trebui facute pentru aducerea soliei îngerului al treilea pentru acest timp în mod proeminent în fata oamenilor. Cel de-al treilea înger trebuie sa mearga înainte cu mare putere. Nimeni sa nu ignore aceasta lucrare sau sa o trateze ca și cum ar fi de o importanta minora. (6T 16.4) Lumina pe care am primit-o cu privire la solia îngerului al treilea este adevarata lumina. Semnul fiarei este exact ceea ce s-a proclamat ca este. Încă nu este înțeles totul cu privire la aceasta problema, și nici nu va fi înțeles până la desfasurarea sulului; dar o lucrare extrem de solemna trebuie îndeplinita în lumea noastra. Porunca Domnului catre slujitorii sai este: "Striga în gura mare, nu te opri! Înalta-ti glasul ca o trâmbita și vesteste poporului meu nelegiuirile lui, și casei lui Iacov pacatele ei." Isaia 58:1. (6T 17.1) Nu trebuie sa aiba loc nici o schimbare în trasaturile generale ale lucrării noastre. Trebuie sa fie la fel de clara și distincta așa cum apare în profetie.

* Daca a fost vreodata o vreme în istoria adventistilor de ziua a saptea când a trebuit sa se scoale și sa lumineze, aceasta este. Nici o voce nu ar trebui sa fie oprita de la proclamarea soliei îngerului al treilea. Nimeni sa nu întunece vreo raza de lumina care vine de la Sursa oricarei lumini de teama de a nu pierde prestigiul lumii. (UL 171.2) E nevoie de tarie morala pentru îndeplinirea lucrării lui Dumnezeu pentru aceste zile din urma, dar sa nu ne lasam condusi de spiritul înțelepciunii omenesti. Adevarul ar trebui sa fie totul pentru noi. Fie ca aceia care vor sa-si faca un nume în lume, sa se duca cu lumea.

* Romanismul este acum privit de catre protestanti cu mult mai multa favoare decât în trecut. În acele tari în care Catolicismul nu este în ascendentă, iar papistii aleg calea concilierii pentru a câștiga influenta, exista o indiferenta crescândă în ceea ce priveste doctrinele care separa bisericele reformate de ierarhia papala; câștiga teren opinia ca, la urma urmei, nu suntem atât de diferiti în ceea ce priveste punctele vitale așa cum s-a presupus și ca o mica concesie din partea noastra ne va aduce la relatii mai bune cu Roma. A fost o vreme când protestanții dadeau o valoare mare libertatii de constiinta care fusese platita atât de scump. Ei îi învătau pe copiii lor sa le fie scârba de papa și sustineau ca a cauta sa fii în armonie cu papa ar fi neloial fata de Dumnezeu. Dar cât de mult difera sentimentele care sunt exprimate acum! (GC 563.1)

Aparatorii papalității declara ca biserica a fost calomniata, iar lumea protestanta este înclinata sa accepte declaratia. Multi sustin ca este nedrept sa judeci biserica de astazi dupa monstruoziatatile și absurditatile care marcau domnia ei în timpul secolelor de ignoranta și întuneric. Ei scuza oribila ei cruzime ca rezultatul barbarismului vremurilor și afirma ca

influenta civilizatiei moderne i-a schimbat atitudinea. (GC 563.2)

Oare au uitat acesti oameni pretentia de infailibilitate sustinuta timp de opt sute de ani de aceasta putere trufasa? Departe de a fi fost abandonata, aceasta pretentie a fost afirmata în secolul al nouasprezecelea cu o mai mare siguranta decât alta data. Din moment ce Roma pretinde ca "biserica nu a gresit niciodata; nici nu va gresi vreodata, în conformitate cu Scripturile." (John L. von Mosheim, Institutes of Ecclesiastical History, cartea a treia, secolul II, partea a doua, capitolul 2, sectiunea 9, nota 17) cum poate ea sa renunte la principiile care i-au guvernata calea în veacurile trecute? (GC 564.1)

Biserica papala nu va abandona niciodata pretentia ei la infailibilitate. Ea pretinde ca tot ceea ce a înfaptuit în persecutarea acelor care resping dogmele ei este drept; si oare nu ar repeta ea aceleasi fapte daca s-ar ivi ocazia? Numai sa fie îndepartate restrictiile impuse de guvernele seculare si Roma sa fie restabilita în puterea ei initiala si va urma imediat o redesteptare a tiraniei si persecutiilor ei. (GC 564.2)

* Trecerea timpului în 1844 a fost o perioada plina de evenimente marelte, deschizând în fata ochilor nostri uimiti curatirea sanctuarului care se gaseste în cer si, dupa deciderea relatiei cu poporul lui Dumnezeu de pe pamânt, solia primului, celui de-al doilea si al treilea înger, dezvaluind steagul pe care scrie "Poruncile lui Dumnezeu si credinta lui Isus." Unul din reperele acestei solii a fost templul lui Dumnezeu, vazut de poporul Sau iubitor de adevar în cer si chivotul care contine legea lui Dumnezeu. Caracterul muritor al celor rai este un reper vechi. Nu pot sa-mi amintesc nimic mai mult care poate sa vina sub conducerea vechilor repere. Toata aceste vâlva cu privire la schimbarea vechilor repere este imaginara. (CW 30.2)

* Principiile adevarului pe care Dumnezeu ni le-a descoperit sunt singura noastra temelie adevarata. Ele ne-au facut ceea ce suntem. Scurgerea timpului nu le-a diminuat valoarea. Îndepartarea acestor adevaruri din cadrul lor si înlocuirea lor cu teorii false face preocuparea constanta a vrajmasului. El va introduce tot ceea ce se poate pentru a-si îndeplini planurile înselatoare. Dar Domnul va ridica oameni cu un simt ascutit de patrundere care vor da acestor adevaruri locul cuvenit în planul lui Dumnezeu. (1SM 201.2)